

„Изкуствената“ времева структура

(Интервю с участник в проекта Монтоук, проведено от разследващия журналист Рик Мартин за списание „Spectrum“, 2000 г. Интервюираният се представя с псевдонима „Майкъл Аш“).

Мартин: Доколкото разбирам фактически сте заемал длъжността „Делта Командир“ на проекта Монтоук. Какво точно представлява тази функция и какви времеви граници обхваща личната ви обвързаност с Монтоук?

Аш: Реално Монтоук има пряка връзка с целия ми живот – дори в периода преди самото ми раждане. Що се отнася до първите ми спомени свързани с проекта – те датират от около 5 годишна възраст. Още тогава бях внимателно наблюдаван и в известен смисъл отделен от традиционната среда. Бях подложен на тест за интелигентност в детската градина, след което моите родители бяха привикани, за да им съобщят за високите ми резултати. Още на този етап им бе внушено, че традиционното училище би било прекалено скучно за мен и е по-добре да бъда обучаван по „специални програми“, които да предложат далеч по-добро предизвикателство за възможностите ми. Така реално започна официалното наблюдение на когнитивните ми способности и по тази система функционират предварителните фази на много тайни проекти. Родителите ми си нямаха ни най-малка представа какво означаваше всичко това и за какво наистина бях подготвян. От тяхна гледна точка те правеха най-доброто за моето образователно благополучие. Вече знаете че „проектът Монтоук“ е по-скоро измислен термин – нещо като „събирателно“ за масовата публика. Но това не е действителното му име. Реално проектът представлява конгломерат от различни експерименти и „черни операции“, които се случват под обща шапка. Те имат много различни имена и обозначения. В ранните години тези експерименти все още не се провеждаха във форт Хироу. По това време имаше две локации чрез които се осъществяваха конкретни цели. Едната беше в местния университет, който имаше медицинско съоръжение на своя територия. Другата сграда бе Национална лаборатория, която се помещаваше тук на острова.

По отношение на това какво означава да си „Делта Командир“ ще си позволя да вляза в малко повече подробности. В самото начало бях нещо като своеобразен „времеви емпат“. Бях активно натоварен със задачата по създаването на енергийните вихри, които формираха порталите преди екипът да се отправи на мисия. Отговарях и за връщането на екипа и знаех най-вероятната локация на позициониране на порталите за обратно. Бях пращан на много мисии. Още в самото начало обаче бе решено, че ще е необходимо да премина през военно обучение, особено такова свързано с бойни схватки. Отчасти това се дължеше на факта, че по това време прекалено много хора в екипа бяха ангажирани с поддържането на моята лична безопасност, което си беше разхищение на ресурси. Това бе сериозен проблем и ме превръщаше в потенциална спънка за някои от операциите на екипа. Впоследствие обаче натрупах толкова много опит от всякакво естество, че бях идеалният кандидат за командир на мисиите. Тук искам да уточня, че начина по който се провеждаше цялото това обучение обхващаше напълно целия ми живот. Бях учен по начин който да ми позволява да извършвам специфични дейности както в самия проект, така и в „цивилния ми живот“.

Мартин: Винаги съм се чудел дали да акцентирам повече на предварително планираните въпроси или да оставям разговора да тече сам по себе си. Нека все пак да се върнем на въпроса с времето. Предполагам че всъщност си пътувал във времето посредством стола на Монтоук?

Аш: Фактически столът не бе проектиран като директен посредник при пътуването. Той по-скоро служеше като интерфейс на човешкото съзнание. В комбинация с Делта-Т антената се създаваха енергийните вихри чрез които пътуването ставаше възможно.

Мартин: Точно това бе и един от заплануваните ми въпроси. Можеш ли да обясниш с малко повече детайли за Делта-Т антената?

Аш: Не съм толкова добър технически експерт като Престън, но ще дам всичко от себе си, за да внеса яснота. На мен лично ми бе обяснено, че това е на практика триаксиална антена.

Мартин: ОК, нека приемем че трябва да го обясниш на 75 годишна старица, която няма никакво техническо образование. Така че го обясни като за обикновени хора, без технически електронни понятия. Просто като концепция – как работи?

Аш: В общи линии работи по следния начин. Първо ще дам малко информация за механиката на Делта-Т антената и след това ще коментирам „механизацията“ на самото време. Самата антена би следвало да се разглежда като структура. Тя има 8 страни. Изглежда почти като две слепени за основите си пирамиди. В тази структура има много силни магнитни полета. Те пулсират с различна интензивност и по различно време. Всяко едно поле бива създадено като опозиция на друго такова. Точно както ако вземеш два еднакви края на магнит – резултата ще бъде отблъскване. Идеята е да се създаде изкуствено гравитационно огъване. ОК, сега нека оставим тази идея за момент. Начина по който обикновено се представя времето не е съвсем коректен. Времето представлява нещо подобно на разтеглив сапунен балон. Всеки един момент и всеки потенциален момент е точка на повърхността на този балон. Обикновено хората са склонни да мислят, че времето е някакъв постоянен поток, който тече в една посока. Това което в действителност се случва е, че ние просто „скачаме“. Нашето съзнание не е фиксирано на база точни координати и скача на серии в избрани точки от този балон. Нека дадем един пример. Отивате на щанда в магазин за деликатеси и пред вас има 3 опции. Пилешка салата, салата от краставици и картофена салата. Всички 3 опции съществуват в балона. Но съзнанието вероятно ще изследва само една конкретна и ще структурира верига от събития за себе си. Нещо подобно на кинолента, където имате различни кадри, като всеки един е малко по-различен от другия. Но ако видите тези кадри с определена скорост и честота се създава илюзията за движение. В общи линии се получава същото, ние си избираме конкретни „кадри“ един след друг. Така че фактически времето не „тече“. То не се движи. То е в покой. Ние се движим и по този начин се случва възприятието ни, че времето се случва. Времето не се движи – ние движим нашето съзнание. В рамките на този балон имаме много възможности. Например, искаме да отидем от една конкретна точка (която се явява едновременно координати на време и пространство) до друга, която се намира относително много „далеч“ на отсрещната страна от балона. Как бихме направили това? Ако го направите по стандартния начин, преди да стигнете до желаната точка ще трябва да преминете през огромен брой други „неща“, които да имплементирате във вашия филм. Но какво би станало, ако искате да се върнете на друга част от вашия филм, или до друга част от филма на някой друг? Какво би станало, ако искате да отидете на някое напълно различно място без да минавате през всички тези допълнителни „кадри“. Определено те биха направили вашият филм прекалено дълъг. Ще се нуждаете от някакъв пряк път. В тази връзка това, което правихме в Монтоук, бе следното. Представете си, че слагате един пръст на точката, в която сте в момента и друг пръст на противоположен край на обикновен балон за игра. На пръв поглед те изглеждат доста далеч, но ако натиснете пръстите си – балонът започва да се огъва докато накрая ще можете почти да ги докоснете един друг. Така дистанцията между двата пръста става нищожно малка. Това в общи линии бе основният принцип, който използвахме както за пътуване във времето, така и в пространството. Делта-Т антената не бе използвана само за пътуване във времето. Чрез нея можеха да се прекосяват и големи дистанции. Ако на теория искате да стигнете до Ригел – това би било много удачен вариант. Може да използвате антената да огъвате както времето, така и пространството. Управляващите проекта имаха прилична представа за това как всъщност е структурирано времето и как сме структурирани самите ние.

Има доста проблеми свързани с процеса на пътуване във времето. Всеки лесно може да види огромния потенциал стоящ зад това да можеш да променяш и наместваш различни събития. Но всеки път, когато го направиш – ти променяш филма и реда по който той се

случва не просто за себе си, а и за доста други хора. Понякога това се оказва във вреда на първоначалния замисъл. Промяната води до верига от други промени, които в крайна сметка драстично влошават ситуацията на фона на очаквания резултат от намесата. По тази причина, в много случаи, за да бъде правилно дирижирана една-единствена промяна, са необходими 20 или дори 30 специфични мисии. Наистина е много трудно. По време на процеса се случват много интересни неща, които хвърлят известна светлина върху това как е структурирано нашето съзнание. В тази връзка голяма част от мисиите свързани с „бъдещето“ не се получаваха много добре. Точно поради начина по който е изградено нашето съзнание.

На нас ни е по-лесно да се фокусираме в даден „минал момент“. Просто затваряме очи и можем да се върнем на конкретна дата или събитие от историята ни. Толкова е лесно. Съзнанието ни е конструирано по начин, който ни дава лесен достъп до това. Когато става въпрос за бъдещето, нещата стоят малко по-различно. Нека хипотетично да приемем, че хората с власт могат да използват Делта-Т антената и да отидат 1 месец напред в бъдещето с цел да разузнаят финансовия пазар. Те биха имали пълната информация за цените на всички акции и т.н. Ако обаче решат да използват данните с цел финансови облаги на определени хора, нещата могат драстично да се променят. Защото те биха започнали да купуват определени неща на база информацията, която имат. Но самият факт, че те ще започнат да купуват тези „активи“ сам по себе си ще доведе до промяна във времевата линия в сравнение с „видяната такава“. Понякога начина по който е структурирано съзнанието ни пречи да бъдем максимално ефективни. Голяма част от мисиите свързани с бъдещето (за които аз лично имам информация) в известна степен се проваляха. Тъй като вече не съм в проекта обаче, не мога да бъда сигурен дали са успели да подобрят резултатите и в това направление.

Мартин: *Има няколко специфични бъдещи дати за които съм си набелязал разни въпроси. Те са свързани с проекта и искам да започна с една определена. Какво е значението на датата **12 август 2003 г.**?*

Аш: Честно казано по този въпрос не мога да кажа много. Просто защото не съм сигурен в точното значение. Това което знам е, че по време на проекта се случи интересна аномалия. Ако отново използвам аналогията на балона – в него има нещо подобно на „празно пространство“. Там просто не се вижда абсолютно нищо. Някакъв вид черно петно. Първоначално това „петно“ обхващаше периода 2000-2010г. Отначало изобщо не можехме да влезем в този времеви прозорец, независимо колко усърдно се опитвахме да го сторим. Но управляващите проекта не спираха да опитват и неуспехите ги мотивираха дори още повече да го направят. Всички усилия бяха впрегнати точно в това и накрая успяха. Но точно в този момент се случи нещо още по-интересно. В момента, в който проникнахме в този период, загубихме връзка с периода 2011-2021 г. за разлика отпреди. Ако трябва да го обясня по по-прост начин, бих използвал следния модел. Ако сложиш капка масло в съд с вода и се опиташ да сложиш пръста си върху нея, маслото ще се премести по повърхността на водата. Нещо подобно се случи и с това „черно петно“. Просто не можехме да проникнем в него. Поне докато аз бях там никой нямаше ясна представа какво точно представляваше то. Личното ми мнение, което се базира на собствените ми преживявания с времевия океан, гравитира около схващането, че времевия балон е изкуствено създадена структура. Дългогодишната ми работа в сфери, които се простират много отвъд типичните човешки ограничения потвърждават това. Самият проект го създаде. Начинът по който усещаме времето сега се дължи на тази изкуствена намеса. Концепцията ни за време е напълно променена. Рестрикциите, които самото време като понятие налага, са били съвсем различни в „миналото“. След намесата чрез проекта, възприятието ни за минало, настояще и бъдеще също са силно изменени.

Мартин: *Можеш ли да коментираш различните сценарии свързани с налагането на Нов световен ред базиран на глобализъм, както и конкурентните времеви линии с други политически модели?*

Аш: Знам със сигурност, че голяма част от усилията на проекта бяха свързани именно с установяването на всеобщ световен ред. Те се опитваха да го постигнат много пъти. Личното ми мнение е, че някои от най-драстичните опити за налагане на подобен модел (в случая визирам хитлеристка Германия) са добре пресметнати маневри в дълбочина. Идеята е „радикалният модел“ да се сгромоляса, така че на негово място подмолно да се прокара „помалкото зло“ в очите на хората. След ВСВ бяха създадени организации като ООН, НАТО и т.н.

Мартин: *И всички образно казано заспаха.*

Аш: Бих казал, че по-скоро заспаха с една идея повече отколкото преди. Защото по мое мнение дори на онзи етап голяма част от масите бяха в подобно състояние. Имам предвид, че дори тогава повечето хора вярваха, че правителствата работят в интерес на хората. Но в даден момент „обработката“ започна да става все по-голяма. В тази връзка ще дам следния пример. В един от по-старите черно-бели анимационни филми с паточка Доналд, се вижда как той не си плаща данъците. След това „се осъзнава“, започва да ги плаща и да извършва всякакъв род дейности, които да го направят „добър гражданин“. Та „приспиването“ започва да се усеща още от този исторически период.

Друга стратегия, която бива налагана е тази на изкуствената конкуренция. Преди работех за голяма фармацевтична корпорация. Тя се разрастваше и в процеса успя да купи много свои конкуренти, като ги приобщи към вече създадените производствени съоръжения. Това което те правеха, бе следното. Разделяха нарочно производствената сила на две и им зачисляваха различни марки под чиято шапка щяха да работят. **Двете марки** влизаха във **война** и всяка се стараше да надвие другата. Това бе основната стратегия за мотивация и менажиране на персонала. В крайна сметка обаче, от по-висока гледна точка, те са една компания и няма значение кой е произвел повече от другия. Гледа се общия резултат – а той отива на едно и също място.

Мартин: *Можеш ли да споделиш нещо за местата, които си посетил? Имам предвид чрез т. нар. „времеви портали“. Ти ли избираше времевия период или той бе спускан като задание предварително?*

Аш: ОК, нека първо ти разкажа малко повече за механизма чрез който работеше стола. Преди да стана важна част от специалните екипи, схемата по която се случваха нещата, бе малко по-различна. Имаше нужда от повече хора чрез които да се осъществи процеса. Някой сядаше на стола и използваше целия си съзнателен фокус за постигането на целта. Човекът бе подпомаган както от специфични наркотични субстанции, така и от много ментални техники, включително програмиращи такива. Операторът на стола трябваше да насочи съзнанието си към безкрайните възможности на миналото. Но имаше нужда от още двама души, които да направят същото и по отношение на настоящето и бъдещето. Така се създаваха 3 навигационни точки. Когато искаш да отидеш някъде имаш нужда и от референтна точка. Имаш нужда и от някой който да се фокусира върху точното място и време на заложената цел. И един човек, който да координира всичко това.

Когато създадеш енергиен портал свързан с миналото – т.е. да мислиш за нещо конкретно случило се в миналото – ти създаваш енергиен вихър в рамките на твоето собствено лично пространство и в рамките на квантовото поле около теб. Това обикновено не създава особени смущения в осъзнаването на околните, но въпреки това те го усещат и до известна степен реагират на случващото се. Основната цел бе тези енергийни портали да станат много по-мощни чрез усилване на естествените им характеристики.

В помещението бе инсталиран и огромен сириански компютър, който работеше с кристали. Но имаше доста проблеми с неговата употреба. Просто не знаеха как да бъде използван напълно ефективно и често се случваха странни инциденти. Понякога порталът колабираше и губехме човека, който бе преминал през него. Нямахме никаква представа

какво се случва с индивида оттук нататък. Друг път набелязаната времева рамка бе пропускана и хората се озоваваха в съвсем друг времеви период.

Когато постъпих на работа в проекта командващите видяха, че имам много ценни вродени заложби. Изчакаха малко за да „узреят“ и започнаха да използват потенциала ми много по-ефективно. Де факто се заех със задачата, която се изпълняваше от сирианския компютър и в крайна сметка процеса бе сведен до необходимостта от двама души. Единият поддържаше фиксираната локация на която екипа трябваше да отиде.

Мартин: Това Дънкън Камерън ли беше?

Аш: Много често той изпълняваше тази функция. Но имаше и други. Командващите се опитваха да развият уменията и на останалите, така че да има по-голяма вариативност. Да се разчита само на 1 човек е грешка. Но не всички успяваха да покрият критериите и да се справят с поставената задача. Лично аз познавам още един човек, който бе част от проекта и се справяше много добре точно на тази позиция. Той обаче не иска да дава каквито и да е публични изявления по въпроса с Монтоук. Така че ще спестя неговото име.

Мартин: Добре, нека се върнем тогава отново на стола.

Аш: Общо взето процедурата бе следната. Дънкън избираше конкретната локация на която екипа трябваше да отиде. Аз от своя страна „се изстрелвах“ в центъра на времевия балон. След това сканирах повърхността на балона с цел да намеря съвпадение с точката, в която се фокусираше (или дори изживяваше) той.

Мартин: Това е удивително.

Аш: След което се прицелвах в зоната и там започвах да се формират енергийни вихри.

Мартин: Преди да дадеш повече подробности за някое конкретно пътешествие искам да обясниш как изобщо успявах да върнат хората точно където трябва? Това вероятно е било много трудно.

Аш: Обикновено използвах един и същ човек, който да избере времевия поток или с други думи фрагмента от филма, чиято аналогия вече обясних. Грубо казано това работи по следния начин. Ако например човек шофира и по радиото са пуснали някоя по-стара позната песен, той много често може да я използва като котва, така че моментално да се върне в това време и да си спомни какво е било точното усещане. Може да си спомни дори конкретни детайли затова кои са били приятелите му тогава, специфични миризми и т.н... Човек направо може да се телепортира ментално в този период и да си спомни ясно усещането за него. В случая с Монтоук биваше избран човек, който има специфичен спомен за конкретен времеви период. Но ако става въпрос за „дестинация“ отпреди няколко стотин или дори няколко хиляди години – подхода бе малко по-различен. Тогава биваше издирван човек, който да е генетично свързан по кръвна линия с хора, които са живеели в набелязания времеви интервал. **Използваха генетичната или расова памет.**

Мартин: Изумително.

Аш: На практика ползвах генетичен код, който да служи като „свидетел“. А Дънкън бе много добър в това. Понякога сканираше човека и откриваше генетичния код, който служеше като форма на заключване към дадена реалност. След което оборудването просто усилваше всичко това в пъти и то бе препрещано към моя стол, откъдето аз поемах изграждането на портала.

Мартин: Сега вече може ли да опишеш някое пътуване?

Аш: Тези пътувания бяха много по-различни от преживяването на стола. В един от случаите трябваше да се върнем 4 дни преди т. нар. „Офанзива Тет“ във Виетнам. В оригиналния „времеви поток“ изненадващата атака на комунистите базирани в северен Виетнам бе нанесла поголовни загуби за американската армия. [5] Нашата основна мисия бе да се свържем с един-единствен човек на много висока позиция в командването. Трябваше да му дадем точно определена информация, както и конкретни инструкции как тя да бъде приложена от военна гледна точка. По това време бях още хлапе и отговарях главно за създаването на двата портала (един за пристигане и друг който да ни върне обратно). В тази връзка не съм запознат каква точно бе информацията дадена на висшия офицер. Други хора от екипа бяха натоварени с тази задача. Аз дори не присъствах на срещата.

Мартин: Все пак можеш ли да кажеш как тази подадена информация рефлектира впоследствие в чисто исторически план?

Аш: Знам че в началото американските части все пак понасят известни загуби, но те нямат нищо общо с първоначалното положение.

Мартин: Значи мисията е била до голяма степен успешна?

Аш: Всичко е въпрос на перспектива, особено по отношение на това какво е „успешно“ или пък не. Точно затова искам да уточня нещо изключително важно. Може много да се спекулира относно това каква е истинската цел на една подобна мисия. Защото намерението което стои зад подобни планове често лежи много по-дълбоко от това което се вижда на повърхността. Обикновеният човек би предположил, че спасяването на човешки животи от собствените войскове части би следвало да има пълен приоритет. Само че това няма нищо общо с реалната картина. Ако в действителност бъдат спасени животи – то това е по съвсем различни причини. Честно казано на командващите в Монтоук изобщо не им пукаше дали спасяват американски войници или не. Тук става дума за това да бъде запазена **точно определена структура** и да бъде спасен живота на **точно определени хора**. Обикновено става въпрос за един-двама души, които впоследствие могат да имат ключова роля в много важни събития. Така че винаги е ставало дума за конкретен интерес, който няма ни най-малка връзка с каквито и да е „благородни“ помисли.

Мартин: Имаше ли мисии свързани по някакъв начин с ерата на Христос? Сигурен съм, че би трябвало да са пробвали.

Аш: В действителност имаше подобни мисии и то не само една. Лично аз съм участвал в някои от тях. Умишлено няма да дам каквато и да е информация по въпроса, тъй като това би ме поставило в много деликатна позиция. Знаем неща, които лесно могат да ме превърнат в „религиозен гуру“. Нямам подобни амбиции.

Мартин: ОК, нека оставим това настрана тогава.

Аш: Единственото, което ще си позволя да кажа е, че темата вече бе засегната в една от книгите на Престън Никълс. От моя гледна точка една част от информацията е точно в десетката, но друга не съвсем. Цялата информация, която си позволявам да изнеса публично не са базира единствено на собствените ми спомени (които разбира се могат лесно да бъдат манипулирани). Повечето неща са били проверявани през много различни „ъгли“.

Мартин: Тъй като ми е трудно да си представя какво точно представлява една мисия свързана с пътуване във времето не знам какви точно въпроси да ти задам. Имаше ли

други мисии свързани с определени исторически процеси? Събития, които сте наблюдавали без задължително да сте се опитвали да ги промените?

Аш: Имаше мисия свързана с Атлантида.

Мартин: Чудесно – нека поговорим за нея.

Аш: Всъщност изначалната причина за мисията бе свързана с един проблем, който оказваше съществено влияние на други наши мисии. В крайна сметка успяхме да установим, че произхода на проблема произтича именно от времето на Атлантида. От време на време докато изграждахме порталите се случваше странен феномен. Наричахме го „времева вълна“. Нещо като голямо разтърсване на времевия балон породено от конкретно много значимо събитие.

Мартин: Това означава и големи промени, нали?

Аш: Понякога създава известни промени, а понякога е точно като вълна, която помита всичко. Ако си представим времето и пространството като една огромна плътна мрежа – то определени нишки ще играят ролята на време, а други на пространство. В такъв случай всеки един масивен обект формиращ голямо гравитационно поле ще има способността да „огъне“ това време-пространство. Ако образно казано пуснем топка за боулинг тя ще го огъне по един начин. Ако пуснем топка за тенис, отново ще го огъне, но едва забележимо. Понякога когато бъде отворен енергиен портал, се получава леко изкривяване, но ако нещо с голям енергиен заряд „даде накъсо“ образно казано – ще се получи именно огромна вълна, която има способността да промени СТРУКТУРАТА НА САМАТА РЕАЛНОСТ. И ако по това време някой се намира в изкуствено създаден времеви тунел, може да си навлече големи проблеми. Всъщност в Атлантида имаше енергиен артефакт с огромни възможности, който оказваше голямо влияние на структурата на времето. Реално това бе технологично устройство поставено в друго такова. Те го използваха за манипулация на климата, различни природни бедствия и куп други неща. Можеха да стабилизират дори земетресения с него. Но същевременно, това устройство причиняваше огромни сътресения на целия времеви балон.

Политическата ситуация в Атлантида също бе доста интересна. Имаше огромно разделение в централната правителствена структура именно по въпроса за използването на артефакта. Присъствието на различни извънземни раси също бе много осезателно.

Мартин: Какви извънземни?

Аш: Драконианци и сирианци. Но имаше и други, които стояха малко по-встрани от публичните дебати. Едната правителствена фракция се бореше за по-малко извънземна намеса. Това включваше и използването на артефакта. Произхода на артефакта не бе съвсем ясен. Нямахме съмнение обаче, че дори да произхожда от Земята, част от неговото управление определено бе базирано на извънземна технология. Други искаха по-драстична извънземна интервенция, която да остави на разположение употребата на устройството и да поправи всички възможни енергийни проблеми свързани с използването му. В крайна сметка всички планове за внасяне на необходимите корекции при работата на артефакта пропаднаха.

Мартин: Чел съм в [интервюта на Ал Биелек за годината 6069-та.](#)

Аш: Вече коментирах проблемите свързани с пътуването в бъдещето и факта, че повечето бяха доста несполучливи. Въпреки това обаче, имаше специфични мисии именно в бъдещето, които имаха малко по-различни цели. И основната идея бе да разширим размера на времевия балон. Тук става въпрос за това, че вече бе изградена изкуствена времева

структура, която бе под контрола и управлението на определени сили. **Това бе синтетична времева структура наложена върху „оригиналната такава“.** Много често някои хора припознават оригиналния времеви шаблон като „божествен“ и т.н. **Фракцията, която бе създаде синтетичната структура, си бе създаде свой собствен „рай“ извън първичната матрица.** Тяхното мото бе: „По-добре да си господар на свое собствено време-пространство, отколкото да си слуга в „Рая“.“ Те отиваха в „бъдещето“ с основната цел да разширят територията си. Споменатата от теб година бе една от ключовите дати, която служеше като инструмент за още по-голямо разширение на времевия балон.

Мартин: *Работил ли си директно с извънземни?*

Аш: Да.

Мартин: *С кои групи по-точно?*

Аш: До 13 годишна възраст съм имал контакти с т. нар. драконианци. След това обаче, тези контакти почти секнаха. Всъщност работя по книга свързана с тези теми и смятам да я издам скоро. Контактувал съм със същества от Ригел, Бетелгейзе и Сиви от Зета Ретикули. Също и със специфична група сирианци, които стоят леко извън основния времеви поток. В базата имаше плеядианци и неколцина от Андромеда.

Мартин: *Според теб плеядианците и андромеданците бяха ли доста по-различни от останалите групи?*

Аш: Почти всички извънземни групи в базата имаха свои много конкретни интереси. Дори бих казал по-скоро лични такива. Ако говорим директно за т. нар „плеядианци“ в базата – то те не бяха „извънземни“ в традиционния смисъл на думата, както някои изследователи ги представят. Повечето от тях си бяха хора, които имаха специфични гени посети в далечното минало. От тази гледна точка това ги правеше „плеядианци“. Но де факто те си бяха от Земята. Андромеданците си бяха от Андромеда. Все пак обаче това е галактика и там има купища различни раси. Тази обаче бе доста близка до човешката по отношение на визията и дори понякога инфилтрираха свои представители сред обществото. Тяхната представа за неутралитет обаче, бе доста по-особена. Те не бяха пасивни, напротив. Използваха своите членове в човешкото общество като инструмент за намеса при определени обстоятелства, които от тяхната гледна точка застрашават „баланса на свободната воля“.

Мартин: *Добре, тогава искам да те питам нещо в тази връзка. Става дума за цялото това насилие и мъчения, които се случват в Монтоук. Това само по себе си не е ли достатъчно – не е ли преминала някаква граница, която да активира намесата на тези, които следят за „баланса“?*

Аш: Не. Това изобщо не е необходимо, защото става въпрос за много по-голяма картина. Тук не говорим за индивидуална свободна воля. Отново потвърждавам, че тази конкретна раса андромеданци бяха изключително неутрални – от моя гледна точка дори екстремно. Може да се каже, че пасваха на архетипа на вулканците от „Стар Трек“, само че в по-големи крайности. За тях намесата в свободната воля по-скоро е свързана със създаване на технологично устройство, което напълно да заличи способностите на всички хора да действат самостоятелно.

Мартин: *Проекти от сорта на HAARP не правят ли именно това?*

Аш: Ами всъщност не точно. Още първите експерименти свързани с контрола върху съзнанието и последвалите ги много по-напреднали такива, демонстрираха нещо

изключително интересно. Че **съществува някакъв вид баланс, независимо от опитите нещата да отидат само в една посока. Независимо какво послание се излъчва към масите – винаги една солидна част от обществото (много често това е поне 1/3) заема точно обратната позиция и се противопоставя на заложената идея.** Факт е, че списание като вашето съществува и въпреки всичко има много хора, които успяват да представят алтернативна визия за това какво се случва на планетата. Дори бих казал, че проектът Монтоук може да бъде разглеждан именно като един от най-грандиозните „монументи“ потвърждаващи способността на хората да имат свободна воля. Въпреки цялото това технологично оборудване, материални и човешки ресурси – те не могат да накарат всички „да стоят мирно и кротко“. Тук има нещо изключително важно. Спомни си как вече обясних, че като индивидуалности ние избираме различни точки от „балона“. Реално, за да контролираш целия свят нямаш дори нужда да пътуваш във времето, за да нагласяш определени събития. Това от което имаш нужда е всички хора да правят точно това което искаш. **Да структурират реалността по начина по който ти искаш.** Реалността представлява сумата от всички индивидуални изживявания. Образно казано всички ние свирим тази симфония и я наричаме „реалност“.

Мартин: Случвало ли ти се е докато изграждате порталите или по време на мисия да имаш усещането за някаква „висша или божествена намеса“? Която да те спре да направиш нещо конкретно, например?

Аш: Много често. Дори бих казал, че през по-неутрална гледна точка каквото и да правехме, дори нещо което може да се изтълкува като изключително зло, в крайна сметка в последствие можеше да се види как то балансира нещо друго. Това включва дори мисиите, които се водеха „неуспешни“. След това ставаше ясно, че дори те пасват много точно на определени процеси.

Мартин: Кажете нещо по отношение на подготовката за мисиите. Имам предвид дали се изискваше да носите специални дрехи, така че да се впишете с околните и т.н.?

Аш: Имаше много начини за осъществяване на вписването в обстановката. Често се налагаше да обличаме дрехи подходящи за конкретния времеви период. Понякога обаче, се изискваше да се справяме с проблеми свързани с драстичната разлика във височината на хората в конкретна локация в сравнение с тази на екипа. Имаше 2 основни подхода за справяне с този проблем – в крайна сметка и при двата се постигаше пълна промяна на начина по който биваха възприемани хората от екипа.

Мартин: Да не искаш да кажеш, че сте можели да промените формата си?

Аш: Имаше някои много надарени членове на проекта, които можеха да правят и това. Те можеха да променят външния си вид. Принципно всеки има потенциала да го направи, но имаше специални техники чрез които това се осъществяваше на практика. Няма да влизам в конкретни детайли по този въпрос, просто ще кажа, че се използваше принцип чрез който те успяваха да пренасочат фокуса на индивидуалното си съзнание, така че буквално да се променят. Но по-популярният метод бе свързан с технология. Използваха се портативни **пси-генератори**. Всеки от екипа ги носеше със себе си. Тези устройства позволяваха да говориш на английски, а човека срещу теб да разбира значението на своя собствен език. Но не само това. Тези устройства имат способността да въздействат на съзнанието на околните, така че те да ви виждат по съвсем различен начин. В техните очи вие ще изглеждате подобно на тях и ще сте облечени с дрехи подобни на техните.

Мартин: Ето на това му се казва „хай-тек“.

Аш: В сравнение с някои от технологиите използвани в проекта, дори не бих казал, че това устройство може да се квалифицира като „хай-тек“.

Мартин: *От моя гледна точка, а и през погледа на обикновения човек, това си е висша технология. Можеш ли да разкажеш за начина по който се даваха заповедите? Имаше ли директни наставления от извънземни – да кажем драконианци? Или просто получавахте заповеди от военния персонал?*

Аш: Имаше си установена йерархия. Получавахме специални инструктажи. Нарездаха ни всичко, което трябваше да извършим в конкретна мисия. След един инцидент, който се случи около 13 годишна възраст, гледах да ме държат на разстояние от драконианците, защото един от тях пострада доста тежко след „енергиен контакт“ с мен. Понякога инструктажа наистина бе провеждан от различни извънземни групи, но в повечето случаи нарежданията идваха от изградената земна военна йерархия. Искам да кажа, че не е имало извънземни в екипа в ролята на командири в конкретна мисия. Те просто ни даваха нарежданията и определяха целите. Особено когато ставаше въпрос за откриването на катастрофирал космически кораб, от който следва да бъде изваден артефакт или информация. Те даваха точните указания как това да бъде направено правилно.

Мартин: *Имаше ли някаква връзка между Зона 51 и Монтоук?*

Аш: Да. Всички подземни инсталации са свързани заедно. Но бих казал, че Монтоук се явяваше команден център. Разбира се, Зона 51 си има своя собствена структура. Но тези, които бяха над нея, координираха цялата информация и технология и я препращаха към Монтоук. Имало е и случаи, когато наши технически лица или дори хора от екипите посещаваха Зона 51.

Мартин: *Имало ли е някакви „репресивни мерки“ спрямо теб след като напусна проекта?*

Аш: Определено да. Но това бе основно в началото. Вече споменах за черния хеликоптер. Иначе принципно обичам да ходя зимата по плажа. Сравнително скоро след тази случка посетих един местен плаж. Реално това е плажът, който се намира до брега откъдето свалиха полет 800 на TWA. О, извинявай. „Свалиха“ ли казах? Имах предвид „катастрофира“. Та бях на този плаж и изведнъж 3 черни хеликоптера в триъгълна формация се появиха от нищото. Аз просто си седях на плажа и си пишех нещо в дневника. Те се приближиха толкова ниско, че пясъка буквално ме посипа и имах стотици леки ранички от пясъчинките, които се забиха в мен. Това се случи месец след като започнах да осъзнавам какво се случва. Имаше и много странни изпълнения свързани с предварително уговорени места, където трябваше да изнасям лекции. В някои случаи отменях уговорката в последния момент. Отделно от това внедрявах хора в моето обкръжение. Излизах интимно с една жена почти година. Впоследствие тя си призна, че има нещо общо с проекта без да влиза в подробности. Същата тази жена ме събуди в 3 часа през нощта в деня в който имах много важна лекция, в която щях да разкрия неща, които до този момент не бях споделял. Тя се обади за да ми каже че..., иска да прекрати връзка ни, но въпреки всичко щяла да присъства на лекцията! Следващият месец на няколко пъти ми се обажда да каже, че е размислила и иска отново да се съберем. Цялата сага с нея приключи след един изключително странен телефонен разговор. Когато се прибрах вкъщи имах странното усещане, че не трябва да заспивам в собствена си спалня. Затова се изнесох в хола. През нощта се събудих и около мен миришеше много странно. Отначало помислих, че котката пак е сгафила нещо, но много бързо осъзнах, че изтичаше газ... от собствената ми фурна. Веднага спрях газта, отворих прозорците, грабнах котката и се изнесох по най-бързия начин. Върнах се чак като всичко се бе проветрило достатъчно.

Мартин: *В някои от материалите на Ал Биелек той говори относно способността за манипулация на времето поле. Мислиш ли, че темата е изчерпана или може да обясниш още малко?*

Аш: ОК. Вече говорехме за времевия балон и за идеята как две точки от него могат почти да се слоят. Един от основните проблеми при създаване на портал, е той да бъде направен по начин, който да не го превърне в черна дупка. Идеята е да се създаде едва доловим отвор, който след това може един вид да „зарасне“. За тази цел някои от учените свързани с Монтоук откриха много специфична честота, която е свързана със самото време като феномен. Тази честота има способността да го модулира. Какво обаче означава това на по-прост език? Отново се връщаме на примера с филма. Да речем че вадите 8 милиметров филм и започвате да го гледате. Показвате го на светлината и колкото да размахвате лентата – кадрите по нея не се движат. Вие само движите лентата между пръстите си. Това което се случва на нея по-скоро изглежда в покой. Та откъде идва идеята за движението? Да направим аналогия с нашето съзнание, което може да използва инструмента „очи“ подобно на своеобразни щори, които вдига и спуска на определена честота. Зададената честота е скоростта, с която тези кадри биват възприемани, така че да се създаде **ИЛЮЗИЯТА** за движение. Ние, разбира се, можем да променим скоростта, с която нашето съзнание възприема реалността и начина по който съзнанието се движи през времето. Може да е по-бързо или по-бавно.

От тази гледна точка можем да кажем, че реалността има зададена стандартна рамка като скорост на движение, подобно на стандарта по който даден филм трябва да се движи (макар самите кадри реално да са в покой). Но скоростта на движение може да бъде променяна от съзнанието, с което се получават и много различни ефекти на индивидуално ниво.

Мартин: *Чел съм също, че времевия тунел в Монтоук е имал капацитета да достига до разстояние 100 светлинни години, както в бъдещето така и в миналото. Вярно ли е това?*

Аш: Да, точно така. Както обясних по-рано тунелите не бяха използвани просто за пътуване във времевата линия. Те бяха използвани за прекосяване на големи дистанции през пространството. На теория можеше да се прекоси всякаква дистанция – дори отвъд 100 светлинни години.

Мартин: *Нека поговорим относно други култури и цивилизации намиращи се в Космоса. Имаше ли някакви специфични планети, които да представляват конкретна цел на проекта? В смисъл да бъдат наблюдавани с цел разбиране на начина по който функционира една много напреднала цивилизация?*

Аш: Не бих казал. Възможно и да е имало и подобни намерения, но аз лично не знам за такива. Повечето мисии в които аз съм участвал бяха предимно свързани със зони на конфликт. Обикновено ни пращаха да крадем технология или в бойна обстановка с цел спасяването на конкретни лица. Имаше точно конкретни задачи, които почти изключваха възможността за детайлно запознаване с някоя конкретна култура. А и трябва да е напълно ясно, че всички в проекта – както извънземни, така и човешкият персонал – бяха там с много ясни цели и инструкции. И те определено не бяха свързани с „благополучието на човешкия род“ и подобен род инициативи.

Мартин: *Случвало ли ти се е да се натъкнеш на употребата на варовик в усилването на различни енергийни полета?*

Аш: Да, разбира се. Всъщност самата Делта-Т антена в базата имаше покритие от варовик. Някои от плочите на световноизвестни пирамидални структури доколкото знам също са направени от варовик. Имаше и други изградени от нас структури при които се ползваше варовик като външно покритие заради естествените му свойства.

Мартин: *Нека поговорим отново за HAARP. Имал ли си по-тясна връзка с този феномен?*

Аш: По-скоро не. Но има един много значим аспект свързан с НААРР за който ще спомена. Една от насоките по които този проект работи бе свързана с възможността да се изолира голяма част от космическата информация, която постъпва на планетата. Понякога за нея се говори под формата на „космически шум“. По този начин те можеха да контролират определени честоти, които идваха чрез слънчевата светлина и други аспекти свързани със Слънцето. Те просто филтрираха информацията. **На практика те се опитваха да контролират именно светлината като източник на информация.** По този повод искам да кажа, че част от истерията свързана с негативната пропаганда срещу ултравиолетовата светлина изобщо не е случайна. Начинът по който ултравиолетовата светлина е представена като опасна е напълно порочен. Ако направя някаква аналогия – по същия начин може да се каже, че водата също е вредна за хората. Ако си измия очите с няколко капки вода – всичко ще е ОК. Ако насоча към очите си противопожарен кран – нещата биха се променили драстично. Всичко опира до дозата. А и повечето проблеми свързани с ултравиолетовата светлина идват от **изкуствените флуоресцентни лампи в офисите.** Някои изследвания демонстрират, че заболяванията свързани с ултравиолетова светлина са при хора закотвени в офиси с подобно **изкуствено осветление.** Същото важи за повечето предпазващи препарати против слънчево изгаряне. Някои от химикалите използвани в тях реално повишават в пъти риска от меланома точно след продължително излагане на Слънце.

Мартин: Често спорим с жена ми по един въпрос. Става дума за това, че според мен нашият живот е вид илюзия и ние живеем в холографска вселена.

Аш: Да, Мартин. Ние наистина живеем в холографска симулация.

Мартин: Обикновено жена ми реагира много силно на подобна теза. За нея това са „пълни глупости“ и тя смята, че щом на нея ѝ се струва, че всичко е напълно реално, то де факто е такова. Можеш ли да обясниш тази концепция – че нашата триизмерна реалност е илюзия?

Аш: Всъщност и двете твърдения са напълно верни. В действителност има много повече измерения, които са част от нашата реалност, но обикновено те остават скрити от нашето съзнание. Триизмерната ни реалност съществува именно като част от холографска проекция. **НО ТАЗИ ХОЛОГРАФСКА ПРОЕКЦИЯ Е РЕАЛНАТА СУБСТАНЦИЯ НА НАШАТА РЕАЛНОСТ.** Идеята, че нещо е „реално“ или „истинско“, означава че **то е закотвено точно към нашата реалност.** Няма нищо отвъд това.

Но механизмите чрез които се изгражда тази реалност са много по-фини. В действителност **нашето съзнание я изгражда.** Всичко опира до подбора на кадрите и избора на координати, които да ни поставят в точно определена позиция на по-големият „филм“. Ние избираме каква да бъде нашата реалност само до определена степен. Защото всичко е една огромна амалгама и свързаност **базирана на съгласия.** По този начин всеки успява да се впише по някакъв начин във „филма“ – независимо колко се стареа да придърпа чергата към себе си – той ще остане част от този филм. Като хора ние често не отчитаме, че де факто реалността в която живеем, е много по-голяма от това, което интерпретираме със сетивата си. Факторът „време“ оказва изключително влияние на тази енергийна матрица чрез която всички ние сме свързани. В нея всички решаваме как точно ще изглеждатизи „3D“-рамка за повечето от нас. Мнозин-ството от хора не осъзнават, че са далеч по-големи същества от това което виждат в огледалото. **И същевременно не допускат до съзнанието си, че имат далеч по-голям контрол върху „реалността“, отколкото са манипу-лирани да вярват.** Всички експерименти и резултати постигнати в Монтоук не са нищо повече от една изключително подсилена версия на **собствените ни ежедневни способности в това отношение.** И колкото повече прене-брегваме собствените си способности – толкова повече ефектите от подобни експерименти ще „тежат“ и оказват все по-голямо въздействие върху нас.

Мартин: *Към края на нашето интервю бих те помолил да кажеш някои по-обобщени неща свързани с проекта без каквито и да е ограничения. Нещо, което смяташ за важно.*

Аш: Голяма част от проекта бе насочена към контрола върху масите. Това до известна степен създава впечатлението за една обреченост базирана на контрола върху съзнанието от която няма изход. Тук говорим за повсеместна атака на всички възможни фронтове. Дори на химическо и хранително ниво. Химическите субстанции добавяни в атмосферата, флуорида във водата, изкуствените подсладители в храната **са само малка част от тази война**. Бяха реализирани дори като форма на **индустрия**. Те обаче не могат да се сравняват с т. нар. „тежка артилерия“. Проектът даде възможност на определени сили да си играят буквално с „инструментите на Бог“. Манипулацията на времевите линии спада към този арсенал. Но ако човек си даде сметка за начина по който се случва всичко това ще успее да зърне „магьосника зад завесата“. И тогава нищо от това което вижда във всекидневието си няма да бъде същото. Дори това което гледате по телевизията ще бъде възприемано по съвсем различен начин. Просто ще бъде видна сламената къщичка от която е изградено. Някои роли в играта на пръв поглед изглеждат много важни, защото имат възможността да налагат своя дневен ред със сила. Но трябва да се има предвид, че независимо от ролята и това какво се случва – играта си остава **илюзия** и ние всички можем да излезем от нея. Всяка една властова позиция – независимо колко грандиозно изглежда може да бъде неутрализирана.

Затова ще разкажа набързо една китайска притча, която илюстрира именно този аспект. Ще те помоля във всяка една описана от мен ситуация да определяш кой има привидно надмощие.

Мартин: *Добре.*

Аш: И недей да го правиш с никакви „ню ейдж“ мотиви. Просто избери субекта, който наистина ти се струва, че е в по-благоприятна позиция да контролира ситуацията. Така – имаме един каменоделец, който реже скали от подножието на една планина. Той работи по цял ден от сутрин до залез. Господарят за който работи му дава по 2 купи ориз за неговата работа. Една за него и една за жена му. Той е смазан от работа – вечерта се прибира, яде и заспива. На следващия ден всичко това се повтаря. Един ден по време на работа господарят му идва при него. Той има красив и добре охранен кон, облечен е с прекрасни дрехи и дори носи торба със злато. Той поглежда от коня си към каменоделеца. Та кой е в по-добрата ситуация в този конкретен случай?

Мартин: *Очевидно – господарят, който язди коня.*

Аш: ОК, значи в тази ситуация ти избираш да си в ролята на господаря. След време решаваш да посетиш своя далечна резиденция. Трябва да преминеш през една пустиня за тази цел. На средата на пътя установяваш, че водата която носиш е изтекла защото мехът ти е бил пробит по време на пътя. Независимо дали искаш да се върнеш или да продължиш – запасите ти няма да стигнат и буквално ще се предадеш на Слънцето, което ще те довърши. Кой сега е по-могъщ – господарят или Слънцето?

Мартин: *Слънцето.*

Аш: Добре – сега ти вече си в ролята на Слънцето. Имаш **почти** пълна власт да огряваш навсякъде и над всички неща..., но както казах **почти**. Защо „почти“? Защото понякога под теб може да има облак и той блокира твоята власт. Под него ти не можеш да огреееш и там протича различна реалност. В тази ситуация кой има по-голяма власт?

Мартин: *Облакът.*

Аш: Да, облакът, може да блокира слънчевата светлина по своята воля, но докато се движи по своя път воден от вятъра срещу него може да се изправи висока планина. Той не може да мине през нея. Сега кой е в по-добрата позиция – планината или облака?

Мартин: *Планината.*

Аш: ОК, ти вече си в ролята на планината. От една страна Слънцето пече върху теб по цял ден и ти не можеш да направиш нищо. От друга страна ти блокираш облака, който не може да мине през теб без да бъде разбит. Но освен това каменоделеца по цял ден стои в твоята основа и реже парчета от теб и ти си безпомощен в тази ситуация. **Целият цикъл на властта не е нищо повече от илюзия.** Точно затова независимо от степента на машинация, която проекти като Монтоук могат да сътворят, ние можем да имаме точно толкова власт – колкото и всяка една роля описана в притчата. **Реално никой няма власт над който и да е.** Ние можем да изберем да играем в тази илюзия или да я наблюдаваме „отвън“. Това дали обяснява нещата от по-глобална гледна точка?

Мартин: *Това е прекрасен начин да завършим интервюто. Оценявам часовете, които отдели за тази цел. Благодаря ти.*

Източник:

<https://bultimes.com/%d0%98%d0%b7%d0%ba%d1%83%d1%81%d1%82%d0%b2%d0%b5%d0%bd%d0%b0%d1%82%d0%b0-%d0%b2%d1%80%d0%b5%d0%bc%d0%b5%d0%b2%d0%b0-%d1%81%d1%82%d1%80%d1%83%d0%ba%d1%82%d1%83%d1%80%d0%b0-%d0%bd/>